

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 229.

76de Møde.

Løvedagen den 15de Juni.

(Fortsat.)

Trefschow (fortsat): Vel er der anført, at Regjeringen ikke skulde have gjort sig skyldig i nogen Inconsequens, fordi der oprindeligt er foreslået en Erstatning, som ikke svarede fuldkommen til det, som Vedkommende berøvedes, naar Skattelettelsen bortfalder, og heller ikke derved, at Regjeringen senere har tiltraadt, hvad der fra Folkethingets Side er vedtaget, efterfølgende, siges der, Regjeringen har maattet tage Hensyn til de finansielle Forhold, og disse ere af den Bessaffenhed, at man ikke har kunnet tilstaae saa meget for nærværende Tid, som man maaskee kunde have tilstaaet i en forbigangen Tid, da den finansielle Tilstand var en anden og bedre end nu. Imidlertid kan jeg dog ikke erkjende Rigtigheden af dette Raisonnement; thi, uagtet det er unægteligt, at Staten jo for nærværende Tid er bebyrdet med Udgifter, som ere extraordinære, og savner endeel af de Indtægter, som den hidtil har havt, saa er det dog ikke kommet i Betragtning, hvor Spørgsmaalet har været om at afgjøre Forpligtelser, som paalaae Staten, og jeg mener, at der ikke har været eller er Grund til at afvige fra dette Princip med Hensyn til dette Tilfælde mere, end man har gjort i andre Tilfælde. Jeg maa ogsaa tillade mig den Bemærkning, at Folkethinget ikke er gaaet ud fra nogen saadan Forudsætning, men at man derimod har valgt en mindre Erstatning, fordi Nogle have antaget, at det privilegerede Hartkorn slet ingen Erstatning tilkom, Andre derimod, at der vel tilkom dem en saadan Erstatning, men hvilken de have vurderet, Nogle høiere, Andre ringere, og man derfor ad Overenskomstens Vej, og for at træffe en endelig Afgjørelse, er bleven enig om det, som nu af Folkethinget er vedtaget. Naar jeg, uagtet

hvad jeg saaledes har givet mig den Frihed at fremføre, alligevel stemmer for Loven, saa skeer det fornemmelig af 2 Grunde, den første, fordi Erfaringen har lært mig, at, naar man først er geraadet paa Afvei, saa er det almindeligt Tilfældet, at man mere og mere afviger fra den rette Vej, saaledes, at den til Slutningen stundom ganske tabes af Sigte. Hvad nærværende Sags Historie frembyder, har beskrevet mig i Rigtigheden af denne Erfaring; thi, uagtet man, da Spørgsmaalet først opstod om Hartkornets Egalisering, begyndte med at anslaae Erstatningen til en Sum af henved 4 Millioner, er den senere bestandigt sunken og sunken, indtil den nu beløber sig vel omtrent til 1 Million. Skjøndt jeg nu for mit personlige Vedkommende, takket være Forsynet, som har sat mig i saa heldige Raar, maa tilstaae, at, om jeg end, ved at nægte Loven min Stemme, skulde udsætte mig for aldeles ingen Erstatning at faae, vilde jeg dog foretrække dette, for at afvige fra et saa vigtigt Princip som det, hvorom der her handles, — saa anseer jeg mig dog, som Medlem af Landstthinget, for uberettiget til at virke til, at mine mindre formuende Medborgere, der befinde sig i det Tilfælde at maatte opgive de Rettigheder, hvilke de hidtil som Erere af privilegeret Hartkorn have nydt, ikke skulde opnaae den Erstatning, som det er muligt for dem at erholde, og som for dem kan være af større eller mindre Vigtighed. Men efter den Gang, som nærværende Sag hidtil har havt, og efter hvad der forekommer mig, man kan vente sig af den nærmeste Fremtid, anseer jeg det paa ingen Maade for usandsynligt, at de, hvis nærværende Lov tilbagesendes, ikke ville erholde saa stor en Erstatning, som nærværende Lovforslag tilstaaer dem, ja maaskee slet ingen.

Den anden Grund, hvorfor jeg stemmer for Lovforslaget, er den, at dette Spørgsmaal om